

Agilityns framtid beslutad

– över huvudet på de aktiva

TEXT: MARI EDMAN.
FOTO: TORSTEN WIDHOLM

SBKs kongress gav förbundsstyrelsens förslag på nya agilityregler sitt stöd. Någon diskussion kring de motförslag som lades fram blev det inte. Förmodligen för att det bland beslutsfattarna saknas agilityaktiva, trots att det enda sättet att på allvar kunna påverka utvecklingen av sporten är att engagera sig i SBKs föreningsarbete.

Helgen den 8-9 maj var en stor del av agility-Sverige som vanligt och tävlade. För i bland annat Tranås, Gävle, Götene och Oxelösund ägde några av årets första utomhustävlingar rum.

Samtidigt, på Svenska Brukshundsklubbens (SBK) kongress på Scandic Star Sollentuna Hotel strax norr om Stockholm, fattades viktiga beslut om den svenska agilityns framtid. Förbundsstyrelsens förslag på nya agilityregler föredrogs av Kenth Svartberg, en av de fem experterna i agilityregelgruppen som sedan i höstas har arbetat fram förslaget utifrån remissvaren och kommentarerna på regelkonferensen.

Förbundsstyrelsens förslag har diskuterats livligt bland agilityaktiva under det senaste halvåret, så några motförslag föredrogs också. Stockholmsdistriktet föreslog fem storleksklasser. Skaraborgsdistriktet ville bland annat att hindren ska få ligga på maxhöjd även i klass II och att uppflyttning inte ska vara frivillig. Blekingedistriktet tyckte att det som i dag ska räcka med ett intyg styrkt av två ojä-

viga personer för den som inte kan eller vill tävla med sin löptik.

Det enda motförslag som vann gehör bland de 106 delegaterna från SBKs 18 distrikt och 17 rasklubbar på kongressen var den lilla förändringen som gällde återbetalning av startavgiften vid löp. I övrigt antog kongressen förbundsstyrelsens förslag på nya agilityregler.

– Jag tycker att kongressen var ansvarskännande. Förmodligen tänkte delegaterna: Vi har delegerat arbetet med att ta fram ett förslag på nya regler till en grupp människor som kan det här. Då ska vi inte gå in och peta i deras förslag, resonerar Dag Brück i utskottet för organisation som var på kongressen.

Att det inte blev någon ordentligt diskussion kring förbundsstyrelsens förslag eller motförslagen är inte det minsta konstigt. Extremt få av deltagarna på kongressen kan något om eller är intresserade av agilityns regelverk. Så förmodligen begrep de inte vad de röstade på eller vilka konsekvenser kongressens beslut kan få.

STÅENDE FRÅN VÄNSTER: Fyra SBK-ordföranden – Folke Hildebrand, Lennart Hindefors, Karin Sejnell och Staffan Thorman – hyllade nyvalda hedersledamoten Judith Bengtsson (före detta Granberg).
Sittande: Mats Stenmark, vice mötesordförande på kongressen.

AGILITYREGELFÖRSLAGET

De större förändringarna i agilitybestämmelserna som förbundsstyrelsen föreslår är:

- Tik som löper får delta på officiell agilitytävling.
- Operativt samt kemiskt kastrerad hund, tik som hanhund, medges generell dispens för deltagande.
- Domare har rätt att tävla innan och/eller efter avslutat uppdrag på tävling där domaren själv dömer.
- Tävlingsledare har rätt att tävla innan och/eller efter avslutat uppdrag på tävling där denne själv tjänstgör.
- Hund vars mankhöjd mäts till 43 cm och därutöver men under 45 cm kan delta i medium eller large.
- Uppflyttning till nästa svårighetsklass är frivillig.
- Certifikat kan tilldelas oregistrerad och/eller kryptorchid hund.
- Diplom införs i samtliga klasser och för alla hundar.
- Elektroniska kontaktfält godkända av SBK är tillåtna.
- Inga hinder får ha maxhöjd i klass I och II.
- Bordet utgår som agilityhinder.

Innan agilitybestämmelserna klubbas definitivt av Svenska Kennelklubbens (SKKs) centralstyrelse nästa sommar ska SKKs prov- och tävlingskommitté tycka till, innan reglerna återigen går tillbaka till SBK för ett nytt kongressbeslut. Så det är inte säkert att alla ovanstående förändringar går igenom. De nya agilitybestämmelserna kommer att gälla år 2012-2016.

Ingen andra remissrunda

Många agilityaktiva är inte överens med till exempel Dag Brück om att förbundsstyrelsens förslag på nya regler var tillräckligt berett. För trots att remissinstanserna skickade in mängder med förslag på förändringar blev det ingen andra remissrunda. SBK hade inte planerat någon och därför fanns det inte tid.

Alla remissinstanser hade dock inte förstått att de även borde ha svarat vad de vill ska vara oförändrat i agilitybestämmelserna. Flera av remissinstanserna ändrade dessutom åsikt under höstens och vinterns debatt, bland annat vad gäller just antalet storleksslag.

– Jag tycker inte att SBK har axlat rollen som paraplyorganisation. Demokratier fungerar på papperet. I verkligheten blir det problem, i alla fall när det gäller regler. Jag tycker att det finns frågetecken kring hur det sköts. Till exempel borde det ha funnits tid till en andra remissrunda, säger Kenth Svartberg.

Även Dag Brück tycker att "det hade varit bra med en andra remissrunda". Och att det på kongressen över huvud taget inte finns några ombud för agilityaktiva i lokala kennelklubbar kommenterar han:

– Det är oerhört viktigt att alla agilityaktiva känner sig delaktiga i regelrevideringen. De som inte har representanter på kongressen måste se till att försöka påverka processen i ett tidigare skede.

Dåligt engagemang i föreningsarbetet

Kongressen är SBKs högsta beslutande organ. 84 av delegaterna på årets kongress var medlemmar engagerade i SBKs arbete på distriktsnivå som representerade medlemmarna i sina distrikt. 22 av delegaterna representerade någon av rasklubbarna som SBK har avelsansvaret för.

Att det bland delegaterna inte fanns några agilityutövare beror på flera saker. Det är ingen hemlighet att agilityfolk sällan engagerar sig i SBKs föreningsarbete utanför sin egen lokal klubb. Och inte tycks det ha ändrats sedan SBK tog över huvudmannaskapet för sporten 2007.

– Eftersom det inte sitter agilitykunniga fullt ut på alla instanser är det svårt att få till representation på alla håll och kanter, som Kenth Svartberg påpekar.

Flera av dem som Hundsport har pratat med menar att agilityutövarnas brist på engagemang i SBK beror på att de flesta agilityaktiva är tävlingsmännskor. De är inga föreningsmännskor som har lust att ägna en del av den dyrbara fritid som de har att lägga på sina hundar och sin träning på möten som till stor del handlar om annat än just agility.

– De hundägare som söker sig till lokalklubbarna gör det oftast för att de vill göra något med sin hund. De har ingen tanke på att man måste ha en fungerande förening, som Eva-Britt Stolt säger.

Hon har varit aktiv inom agilityn i många år och under de senaste tio åren har hon, just för att hon har velat vara med och påverka agilityns utveckling,

suttit med i distriktsstyrelsen i Gävleborgsdistriktet.

– Jag tog på mig det jobbet, för att jag var tillräckligt gammal och hade tillräckligt med pondus för att få övriga i styrelsen att lyssna på mig. Dessutom är jag uppvuxen i ideella föreningar och vet att det gäller att dra sitt strå till stacken. Det tog tid men under de senaste åren har agilityn i vårt distrikt fungerat bra, förklarar Eva-Britt Stolt.

Men att gå vidare och försöka påverka på en högre nivå har hon aldrig velat.

– Kongressen ligger alltid dumt till. För att delta måste man avstå från tävlingar.

En del agilityaktiva menar också att agilityn fortfarande inte tas på allvar och att det är en annan bidragande orsak till att det knappt finns agilityaktiva högre upp i SBKs hierarki. Motståndet blir helt enkelt för stort.

Sitt engagemang lägger de agilityaktiva istället på att hålla kurser och arrangera tävlingar på sina lokalklubbar.

Strukturen fungerar inte

En agilityföreläsare, domare och instruktör som har engagerat sig och arbetat för agilityn är Mija Jansson. Under fyra-fem år var hon en av medlemmarna i SBKs centrala agilitygrupp (tidigare centrala agilitysektorn). Även hon är missnöjd.

– Jag tycker inte att jag kunde påverka agilityn. Visserligen värvades jag till agilitygruppen för att hålla på med landslaget, men jag gick med för att jag hade visioner om agilityn i Sverige. Jag upplevde bara att jag räddade och sopade igen, eftersom kansliet inte gjorde det de hade förbundit sig att göra. Det agilitygruppen får ägna sig åt är att hålla den löpande verksamheten flytande, istället för att utveckla sporten.

I januari i år avgick Mija Jansson från agilitygruppen. Hon tyckte att hon fick lägga alldeles för mycket av sin ideella tid på att bland annat utbilda nya kanslisterna. Men hon påpekar också:

– Det finns enorma resurser bland de förtroendevalda centralt inom SBK. Men de kommer inte till sin rätt, delvis på grund av kansliet och delvis på grund av någon allmän struktur som inte fungerar. Att SBK har som ambition att vara en klubb för alla som tävlar med sin hund, en utbildningsorganisation och dessutom en klubb med avelsansvar för vissa raser skapar konflikter.

Mija Jansson menar att man inte kan påstå att medlemmarna i SBK har ett gemensamt intresse och hon tror inte att det någonsin kommer att gå att få SBK att tycka att agilityn är en av klubbens viktigaste verksamheter.

– Vi är några som har jobbat hårt för att få det att skenbart fungera. Om agilityfolk hade förstått hur mycket det är som inte fungerar och hur man kan förändra att det är så hade de gjort något åt situationen.

Eget agilityförbund

Allt fler agilityaktiva anser sig ha en lösning på problemen, att de viktiga besluten i agilitysporten inte fattas av dem som kan och vill något med sporten och att SBKs organisation inte tycks passa varken agilityn eller dess utövare.

– Genom ett eget förbund, så klart. Alternativet är att SBK löser alla problem och konflikterna som uppstår på grund av alla ben som klubben vill stå på, säger till exempel Mija Jansson.

Eva-Britt Stolt är inne på samma linje. För att något skulle ha förändrats till det bättre sedan SBK tog över huvudmannaskapet för sporten kan hon inte se.

– Nej, jag tycker inte att det är någon större skillnad. Och jag vet inte om jag tycker att regelrevideringen har skötts bättre av SBK än SKK. Men i ett eget förbund direkt under SKK skulle vi kunna utveckla agilityn till den sport som den förtjänar att vara. Fast jag förstår om SBK inte vill släppa agilityn, för ekonomiskt sett är agilityn en tillgång för SBK.

SKK ingen tänkbar huvudman

En anledning till att agilityfolk nu har börjat hoppas på att kunna organisera sig i ett eget förbund är att de har sneplat på freestylen, som SKK i höstas tog över huvudmannaskapet för.

– Freestyle lever en lyx tillvaro för tillfället, genom att SKK står för fiolerna i uppstarten. Vi ger stöd för att sporten inom några år ska kunna stå på egna ben. Det måste den göra. Det är inte rimligt att tro att till exempel jaktfolk ska vara med och finansiera freestyle, beskriver SKKs vd Ulf Uddman.

Hur freestylen kommer att organiseras i framtiden vet man dock inte än.

– Det kan bli en verksamhetsklubb, men det kan också dyka upp något annat. Långsiktigt är det dock inte SKKs uppgift att ha huvudmannaskapet på kansliet.

Ulf Uddman menar att om man tittar på utvecklingen finns det all anledning att tro att det i framtiden blir fler verksamhetsklubbar. Och att till exempel ett hundsportförbund är en fullt möjlig tanke.

– De nya tävlingsformerna tenderar ju inte att minska. Men i ett hundsportförbund med agility och freestyle tror vi att freestyle skulle drunkna. Just nu pågår ingen som helst diskussion om någonting sådant. Det är upp till agilityfolket att ta upp diskussionen. Och finns det ett missnöje måste det hanteras inom SBK enligt de spelregler som finns, säger Ulf Uddman.

Han är mycket tydlig med att SKK aldrig kommer att ta agilityn från SBK.

De agilityaktiva som vill utveckla svensk agility, antingen inom SBK eller hos en annan huvudman, har alltså inget annat väl än att avstå från tävlingar, engagera sig och driva agilityfrågor på distriktsnivå, inkomma med motioner till kongressen och se till att delegaterna som distrikten skickar till kongressen är engagerade i agilityfrågor.